

ste kjærlighet

universitetet i Jerusalem. Jeg var i bygningen ved siden av og så derfor ikke alt blodet og kaoset. Men jeg vis- meg enn jeg trodde med det samme, forteller Hildegunn Hansen som studerer statsvitenskap og arabisk

har vært i Jerusalem har hun gjort seg mange refleksjoner om det norske og det israelske samfunn.

– Jeg har funnet ut at i Norge er i grunnen alle nokså like. Men her i Israel er alle forskjellige, alle har sin spesielle bakgrunn og sin historie. Det er veldig interessant å være her. Livet i Israel er mye mer intenst enn i Norge, her skjer en masse hele tiden. En blir bombardert med nyheter. Politisk er det utrolig dynamisk. Situasjonen kan forandre seg fra dag til dag. Landet er også så lite at det som skjer et sted angår alle. Men på den annen side gikk livet som normalt i Jerusalem i sommer mens rakettenes falt i nord, ikke så veldig mange mil unna.

Hun er også imponert over hvor nært mennesker er knyttet sammen, selv om de er dypt forskjellige. Hele samfunnet er preget av en familiaritet. For eksempel åpnet folk

“ Det er viktig å kunne arabisk for å forstå den arabiske kultur og tenkemåte. Araberne for-guder språket sitt, og det er ikke uten grunn.

HILDEGUNN HANSEN

hjemmene sine for flyktninger fra nord og ga penger, klær og hva som helst til de trengende. Selv føler hun seg vel tatt imot og inkludert, til tross for at hun verken er jøde eller israeler. Blant annet har hun fått en «adoptivfamilie» på en moshav nær Ashdod som hun besøker i høytidene. De er åpne, varme mennesker som gjør at hun føler seg hjemme. Slik ønsker hun selv å bli når

hun får egen familie.

Forbønn

Hildegunn forteller at hun har fått mange gode venner på universitetet som hun har masse kaffepauser sammen med. Det er en del av studiene! I fritiden går de på kafé, og sabbats formiddag pleier noen av dem å gå på møte i en messiansk menighet. Hun er også litt med i det kristne/messianske studentlaget på universitetet, først og fremst på bønnemøter.

– Jeg setter mer pris på bønn her enn jeg gjorde i Norge. Jeg opplever hvor viktig forbønn er og er sikker på at det er det som holder meg i live åndelig sett. Jeg har ikke helt funnet meg til rette i noen menighet og savner en klar forkynnelse av lov og evangelium. Her handler det mye om hva jeg skal gjøre og hva jeg skal gi til Gud, og det gjør meg sliten. Heller ikke lovsangen med sine mange gjentakelser gir meg noe særlig. Men tak-

ket være forbønn merker jeg at Gud virker og leder, sier hun.

Hva den samfunnsengasjerte studenten kommer til å gjøre etter avsluttet mastergrad til sommeren, det vet hun enda ikke. Det siste hun kan tenke seg er en vanlig kommunejobb i Norge. Hun vet at Norge er hennes hjem, men kunne gjerne tenke seg å studere videre i Israel.

– Målet mitt er å jobbe med internasjonale eller helst binasjonale relasjoner mellom Israel og Norge eller Skandinavia. Derfor er det viktig å lære om interne israelske forhold. Men da det er begrenset hva slags jobb jeg kan få i Norge med denne utdannelsen, har jeg gjennom tilleggs kurs her prøvd å dra det mer i internasjonal retning. Kanskje jeg skal ta en annen mastergrad i internasjonale relasjoner, eller kanskje et doktorat? Det er foreløpig veldig åpent og litt skremmende, avslutter Hildegunn Hansen.

DAGEN